

יום ד', י"ז בחשוון תשס"ג (23 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"טוב להודות לה', ולזמר לשמך עליון!" [תהלים צ"ב 2]

"טוב" בגימטריא הוא 17 (ט(9)+ו(6)+ב(2)=17), והיום, **י"ז בחשוון**, ה-17 בחודש, הוא באמת יום טוב: לרגל שמחת עלייתנו ארצה היום לפני 27 שנה, בשנת תשל"ו (1975-5736), אנו מקדישים את הדף היום לעניין תחיית עם ישראל בארץ-ישראל.

בחזון העצמות היבשות [יחזקאל פרק ל"ז] אנו רואים דבר מופלא. בפסוק ו **"ונתתי עליכם גידים והעליתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח וחיייתם וידעתם כי אני ה'."** נאמרה הנבואה על תהליך התחיה בשלמותה: גידים, בשר, עור, רוח. ואילו למעשה, כשהנביא ממלא את שליחות הקב"ה – **"וניבאתי כאשר צויתני"**, מתקיים רק החלק הגופני של הנבואה – גידים, בשר, עור: **"...ויהי קול כהִנְבְּאִי, והנה רעש ותקרבו עצמות עצם אל עצמו. וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם."** [שם ז' – ח'] ואין ספק כי הנביא עומד משתאה ותמה על המחזה שלא נתקיימה הנבואה בשלמותה. ורק אחר כך באה הנבואה הנוספת: **"ויאמר אלי הנבא אל הרוח. הנבא בן-אדם ואמרת אל הרוח, כה אמר ה' אלוקים מארבע רוחות בואי הרוח ופחי בהרוגים האלה ויחיו."** [שם ט'] משמע – שלשם השלמת התהליך נחוצה התגלות נבואית מיוחדת.

התגשמותו המעשית – הממשית של חזון העצמות היבשות בדורנו, הולכת איפוא בנתיב המדויק של החזון.

אותה הפסקה קצרה שבין נבואה לנבואה, כשהיא עוברת ומתגשמת למציאות הממשית – הרי פירושה מתארך לפרק זמן ארוך יותר. כדרך שהחזון כולו נמשך בצורתו הסמלית שעות מספר, ואילו בצורתו הממשית הוא נמשך דורות.

לנו, החיים בתוך משך זמן הפסקה זו, הופכת תמיהת הנביא לדאגה חמורה ולסבל רב.

אולם, למקרא החזון במקורו הנבואי, אנו נרגעים ומצפים בשלווה להמשכה ולסיומה של ההתגלות הנבואית. [הרב משה צבי נריה: ישראל במדינתו]

הגאון רבי מאיר שמחה מדווינסק היה מאוהדי תנועת **"חובבי-ציון"**; וכל אימת ששמע על ייסוד מושבה חדשה בארץ-ישראל, הביע בגלוי את שמחתו וביקש בכל הזדמנות שיספרו לו על הנעשה בבניין ארץ האבות בזמן הזה.

פעם אמרו לו כמה ממקורביו: תמהים אנו על רבנו, המגלה אהדה מופגנת לחלוצים המקימים מושבות חדשות בארץ-ישראל. הרי ידוע, שחלוצים אלה זנחו את דרך אבותיהם, ורבים מהם פרקו מעליהם עול תורה ומצוות!

התבונן רבי מאיר שמחה בחבורת המקטרגים על יישוב הארץ והעיר: תפילת ה"קדיש" פותחת במילים **"יתגדל ויתקדש שמא רבא"** (=שמו הגדול של ה'). וגם בבניין הארץ ויישובה בזמן הזה יקויים בעזרת ה' באותו סדר: בתחילה **"יתגדל"**, ואחר-כך יבוא ממילא גם **"ויתקדש"**...

[פרפראות לתורה]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל